04/12/2021

Συγγνώμη του Πάπα στον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Γραφείο ρεπορτάζ ope.gr

Συγγνώμη για τα σφάλματα τόσων καθολικών ζήτησε ο πάπας κατά τη διάρκεια της συνάντησής του με τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο, αναγνωρίζοντας ότι πράξεις και επιλογές που είχαν ως επίκεντρο τη δίψα για κέρδος και ισχύ μάραναν την κοινωνία της Ορθόδοξης Εκκλησίας με την Ρωμαιοκαθολική. Μάλιστα, ο πάπας είπε ότι με ντροπή αναγνωρίζει τα παραπάνω...

Μόλις ο ποντίφικας έφτασε στην Αρχιεπισκοπή, ο Αρχιεπίσκοπος τον καλωσόρισε και του ευχήθηκε καλή επιτυχία στους στόχους του ταξιδιού. Από την πλευρά του, ο πάπας εξέφρασε τη χαρά του για την συνάντηση αυτή, ενώ τόνισε ότι θυμάται και την πρώτη τους συνάντηση στη Λέσβο.

Ο πάπας άρχισε την ομιλία του με τη φράση του Αποστόλου Παύλου «χάρις και ειρήνη από Θεού», που απηύθυνε ο Απόστολος Παύλος ευρισκόμενος σε ελληνικά χώματα προς τους πιστούς της Ρώμης.

Ακόμα, μίλησε για το μεταναστευτικό, ενώ υπενθύμισε την αναφορά του στην Πρόεδρο της Δημοκρατίας για τα ελαιόδενδρα, που είναι κοινά στις χώρες μας, επισημαίνοντας ότι τον κάνουν να σκέφτεται «τις κοινές μας ρίζες, τις αποστολικές», όπως είπε.

Αποκάλεσε την απομάκρυνση ως «δηλητήρια που μόλυναν» τις σχέσεις, καθώς «το ζιζάνιο της υποψίας» μεγάλωνε την απόσταση και έπαυσε η κοινωνία μεταξύ της Ορθόδοξης και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος μίλησε για τη θεολογία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που ταυτίζει τον θάνατο με την αμαρτία, ενώ ο Χριστός ως αρχηγός της ζωής παρέχει την αιώνια ζωή. Ακόμα, μίλησε για το μεταναστευτικό και για το πώς αγκαλιάσαμε τους μετανάστες, ενώ αναγνώρισε τη μεγάλη προσφορά του πάπα προς τους πρόσφυγες, τονίζοντας ωστόσο ότι πρέπει να κρούσουμε τον κώδωνα του κινδύνου σε κυβερνήσεις, ΜΚΟ, οργανισμούς κ.λπ, τονίζοντας ότι τα δικαιώματα θα συνεχίσουν να υποσκάπτονται.

«Πραγματικά, χαίρομαι για την ευαισθησία σας στο προσφυγικό και μεταναστευτικό ζήτημα. Αναγνωρίζω την μεγάλη προσφορά σας στην ενσωμάτωση και υποδοχή τόσων προσφύγων κατά τα τελευταία έτη. Όμως αισθάνομαι ταυτοχρόνως την ανάγκη να επισημάνω μαζί με Σας ότι οφείλουμε να κρούσουμε τον κώδωνα του κινδύνου μπροστά στην μεγάλη αυτή πρόκληση. Εάν η παγκόσμια κοινότητα, οι ηγέτες των ισχυρών κρατών, οι διεθνείς οργανισμοί δεν λάβουν τολμηρές αποφάσεις, η συνεχώς απειλούμενη παρουσία των απροστάτευτων προσφύγων γυναικών και των παιδιών θα συνεχίζεται αυξανόμενη παγκοσμίως. Τα αυτονόητα δικαιώματα στην παιδεία, την θρησκευτική ελευθερία, την ισότητα, θα συνεχίσουν να υποσκάπτονται. Αρκετά πια με τα όμορφα λόγια. Οι συνάνθρωποί μας στο Αφγανιστάν θα αναγκαστούν να φύγουν και να εργαλειοποιηθούν από γειτονικές χώρες με πρακτικές όπως η Τουρκία», είπε μεταξύ άλλων ο Μακαριώτατος.

Ο πάπας και οι Καρδινάλιοι έφθασαν στα γραφεία της Αρχιεπισκοπής Αθηνών λίγα λεπτά πριν τις 4, για τη συνάντηση με τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο. Παρόντες είναι, επίσης, οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ, Φαναρίου κ. Αγαθάγγελος και ο Επίσκοπος Ωρεών κ. Φιλόθεος.

Διαβάστε ολόκληρη η ομιλία του Μακαριωτάτου:

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Β΄

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ κ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Ἁ-γι-ώ-τατε,

Εἶ-ναι ἰ-δι-αι-τέ-ρως ση-μαν-τική γιά ἐμᾶς ἡ πα-ροῦσα ἡ-μέρα τῆς ἐπισκέψεως καί ὑ-πο-δο-χῆς Σας στήν Ἱ-ερά Ἀρ-χι-ε-πι-σκοπή Ἀ-θη-νῶν, κα-τό-πιν τῆς εὐ-γε-νοῦς προ-σκλή-σεως τήν ὁ-ποία Σᾶς ἀ-πηύ-θυνε ἡ ἔν-τι-μος Ἑλ-λη-νική Πο-λι-τεία διά τῆς Ἐ-ξο-χω-τά-της Προ-έ-δρου τῆς Ἑλ-λη-νι-κῆς Δη-μο-κρα-τίας κ. Αἰ-κα-τε-rί-νης Σα-κελ-λα-ρο-πού-λου.

Σᾶς ὑ-πο-δε-χό-μεθα μέ αἰ-σθή-ματα ἀ-δελ-φο-σύ-νης καί τιμῆς. Ὡς εὖ παρέστητε τόσον Ὑμεῖς, ὅσον καί τά μέλη τῆς Συ-νο-δίας Σας, στήν κα-θέ-δρα τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῶν Ἀ-θη-νῶν, πλη-σίον τοῦ ἱ-ε-ροῦ βρά-χου τῆς Ἀ-κρο-πό-λεως, πλη-σίον τοῦ ἱ-στο-ρι-κοῦ τό-που, ὅπου γιά πρώτη φορά στήν εὐ-ρω-πα-ϊκή ἱ-στο-ρία ὁ Ἀπό-στο-λος τῶν Ἐ-θνῶν Παῦ-λος καί ἱ-δρυ-τής τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας, ὁ-μί-λησε γιά τόν ἄ-γνω-στο Θεό, ὁ-μί-λησε γιά τόν Κύ-ριο ἡ-μῶν Ἰ-η-σοῦ Χρι-στό: «*δι-ερ-χό-με-νος γάρ καί ἀ-να-θε-ω-ρῶν τά σε-βά-σματα ὑ-μῶν εὗ-ρον καί βω-μόν ἐν ᾧ ἐ-πε-γέ-γρα-πτο, Ἀ-γνώ-στῳ Θεῷ, ὅν οὖν ἀ-γνο-οῦν-τες εὐ-σε-βεῖτε, τοῦ-τον ἐγώ κα-ταγ-γέλω ὑ-μῖν*» (Πράξ. ιζ΄, 23).

Ἔχουμε τήν τιμή νά Σᾶς ὑποδεχόμεθα στήν Πα-τρίδα μας γιά δεύ-τερη φορά, ἀ-φοῦ εἶ-ναι ἀ-κόμη νω-πές στήν μνήμη μας οἱ στι-γμές τῆς κοι-νῆς ἐ-πι-σκέ-ψεώς μας στήν νῆσο τῆς Λέ-σβου, μαζί μέ τόν πρῶτο τῆς Ὀρ-θο-δό-ξου Ἐκ-κλη-σίας μας, τόν

Οἰ-κου-με-νικό Πα-τρι-άρχη κ. Βαρ-θο-λο-μαῖο, μέ σκοπό τήν παγ-κό-σμια ἀ-φύ-πνιση ἐνώπιον τῆς προ-κλήσεως τοῦ προ-σφυ-γι-κοῦ καί με-τα-να-στευ-τι-κοῦ προ-βλή-μα-τος.

Σᾶς ὑποδεχόμεθα σέ μία ἰ-δι-αι-τέρως κρί-σιμη πε-ρί-οδο γιά τήν Πα-τρίδα μας, ἀλλά καί γιά ὁ-λό-κληρη τήν οἰ-κου-μένη. **Ἡ σο-βοῦσα παν-δη-μική κρίση ἄλ-λαξε καί συ-νε-χί-ζει νά ἀλ-λά-ζει τίς ζωές τῶν ἀν-θρώ-πων σέ ὁ-λό-κληρο τόν πλα-νήτη. Ποι-κίλα προ-βλή-ματα ἐμ-φα-νί-σθη-καν στήν ἐ-πι-φά-νεια**. **Βία, ἀ-να-σφά-λεια, φό-βος, ἀ-πελ-πι-σία καί κυ-ρίως ἀ-πο-γο-ή-τευση κυ-ρί-ευ-σαν τίς καρ-διές τῶν ἀν-θρώ-πων, ἀ-νε-ξαρ-τή-τως χρώ-μα-τος, θρη-σκείας, γλώσ-σης καί πο-λι-τι-σμοῦ**.

Ἀ-πέ-ναντι στήν φθορά τοῦ θα-νά-του εἴ-μεθα ὅ-λοι ἴ-σοι. Ἡ ἀν-θρω-πο-λο-γία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πε-ρι-γρά-φει τήν φθαρ-τό-τητα τοῦ ἀν-θρώ-που, τό πρό-σκαι-ρον τῆς δη-μι-ουρ-γίας, ἐνῶ ταυ-τί-ζει τόν θά-νατο μέ τήν ἁ-μαρ-τία. Ὁ Χρι-στός μας, ἐ-λευ-θέ-ρωσε τό ἀν-θρώ-πινο γέ-νος ἀπό τήν φθορά τῆς ἁ-μαρ-τίας. Ἀ-νέ-στησε τόν πε-πτω-κότα ἄν-θρωπο, με-τα-μόρ-φωσε τήν ζωή του καί «θανάτῳ θάνατον πατήσας», ὡς Ἀρ-χη-γός τῆς ζωῆς καί τοῦ θα-νά-του προσέφερε τήν αἰ-ώ-νια καί ἀ-τε-λεύ-τητη ζωή.

Στόν Ἀ-πό-στολο Παῦλο φαί-νε-ται ξε-κά-θαρα ἡ ταύ-τιση θα-νά-του καί ἁ-μαρ-τίας. Φαί-νε-ται ὅ-μως καί ἡ πί-στη τοῦ Ἀπο-στό-λου στό γε-γο-νός τῆς Ἀ-να-στά-σεως, καθόσον ὑ-πο-γραμ-μί-ζεται ὅλως ἰδιαιτέρως ἡ ἐλ-πίδα καί ἡ νέα βι-οτή πού προσφέρει ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς. Γι’ αὐτό καί εὐ-αγ-γε-λί-ζε-ται ὁ Ἀπόστολος τήν εἰ-ρή-νη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία κα-ταρ-γεῖ τήν βία: «*καί ἐλ-θών εὐ-ηγ-γε-λί-σατο εἰ-ρή-νην ὑμῖν τοῖς μα-κράν καί τοῖς ἐγ-γύς*» (Ἐφεσ. β΄, 17). Εἰ-ρήνη πού τόσο πολύ ἔ-χει ἀνάγκη σή-μερα ὁ κό-σμος, γιατί μόνον ὁ Χρι-στός «κα-τα-παύει τόν κλύ-δωνα» (πρβλ. Ματθ. ιδ΄, 22-34), δι-ώ-χνει τόν φόβο, ἐ-νι-σχύει τήν ἀ-γάπη καί ἀ-νορ-θώ-νει τήν πί-στη μας.

Ἡ «ἐν εἰρήνῃ» συμ-πό-ρευση Ἐκ-κλη-σίας καί ἐ-πι-στή-μης βο-ή-θησε, συ-νέ-βαλε καί συμ-βάλ-λει τά μέ-γι-στα στήν ἀν-τι-με-τώ-πιση τῆς παν-δη-μίας. Ὁ λό-γος τοῦ Χρι-στοῦ μαζί μέ τά ἐπι-στη-μο-νικά ἐ-πι-τεύ-γματα προ-στα-τεύ-ουν τό δῶρο τῆς ζωῆς, ἐ-νι-σχύ-ουν τήν πί-στη τῶν ἀν-θρώ-πων, ἐ-πε-κτεί-νουν τήν εἰ-ρήνη ἀπό ἀ-το-μικό σέ κοι-νω-νικό γε-γο-νός.

Καί εἶ-ναι ἀ-νάγκη ὅ-λοι οἱ χρι-στι-α-νοί Ἡ-γέ-τες νά δώ-σουμε ἀπό κοι-νοῦ αὐτή τήν μαρ-τυ-ρία πού χρει-ά-ζε-ται τώρα ἡ οἰ-κου-μένη. Πολύ σω-στά, ὁ Οἰ-κου-με-νι-κός Πα-τρι-άρ-χης κ. Βαρ-θο-λο-μαῖος ἐ-πε-σή-μανε ὅτι ἐκ τῆς ἐν-σκη-ψά-σης παν-δη-μίας δέν ἀ-πει-λεῖ-ται ἡ πί-στη, ἀλλά ἡ ζωή τοῦ ἀν-θρώ-που. Ἐ-μεῖς ἔ-χουμε χρέος νά ἀ-πο-σα-φη-νί-ζουμε αὐτή τήν οὐ-σι-α-στική δι-ά-κριση καί

νά βο-η-θοῦμε τούς ἀν-θρώ-πους νά παύ-σουν νά φο-βοῦν-ται.

Σᾶς ὑποδεχόμεθα στήν φι-λό-ξενη Ἑλ-λάδα μας, στήν χώρα πού γνω-ρί-ζει καλά τήν ἀ-ρετή καί συ-νάμα τήν ἀρ-χον-τιά τῆς φι-λο-ξε-νίας. Ἄλ-λω-στε, πολ-λές Ἑλ-λη-νί-δες μητέρες πε-ρι-έ-θαλ-ψαν καί στίς ἡμέρες μας πολ-λούς πρό-σφυ-γες ἀδελ-φούς μας σέ ὁ-λό-κληρη τήν Ἑλ-λάδα. Σέ αὐ-τές, ἡ χρι-στι-α-νική δι-δα-σκα-λία τῆς ἀ-γά-πης πέ-ρασε στήν ἐ-φαρ-μογή, στήν πράξη, ἔγινε βί-ωμα. Δέν ἔ-μεινε στά λό-για. Αὐ-τές οἱ μητέρες συ-νε-χί-ζουν νά μᾶς δι-δά-σκουν μέ ὅ,τι ὀ-μορ-φό-τερο ἔ-χει καί μπο-ρεῖ νά δώ-σει ἡ ἀν-θρώ-πινη ψυχή. Μέ τήν φιλαλληλία, τήν ἀγάπη, τήν ἀποδοχή, τήν κατανόηση, τήν ἀνιδιοτέλεια.

Πρα-γμα-τικά, **χαί-ρο-μαι γιά τήν εὐ-αι-σθη-σία σας στό προ-σφυ-γικό καί με-τα-να-στευ-τικό ζή-τημα**. Ἀ-να-γνω-ρίζω τήν με-γάλη προ-σφορά σας στήν ἐν-σω-μά-τωση καί ὑ-πο-δοχή τό-σων προ-σφύ-γων κατά τά τε-λευ-ταῖα ἔτη. Ὅμως αἰ-σθά-νο-μαι ταὐτοχρόνως τήν ἀ-νάγκη νά ἐ-πι-ση-μάνω μαζί μέ Σᾶς ὅτι ὀφεί-λουμε νά κρού-σουμε τόν κώ-δωνα τοῦ κιν-δύ-νου μπρο-στά στήν με-γάλη αὐτή πρό-κληση. Ἐάν ἡ παγ-κό-σμια κοι-νό-τητα, οἱ ἡ-γέ-τες τῶν ἰ-σχυ-ρῶν κρα-τῶν, οἱ δι-ε-θνεῖς ὀρ-γα-νι-σμοί δέν λά-βουν τολ-μη-ρές ἀ-πο-φά-σεις, ἡ συ-νε-χῶς ἀ-πει-λού-μενη πα-ρου-σία τῶν ἀ-προ-στά-τευ-των προ-σφύ-γων γυ-ναι-κῶν καί τῶν παι-διῶν θά συ-νε-χί-ζε-ται αὐ-ξα-νό-μενη παγ-κο-σμίως. Τά αὐ-το-νό-ητα δι-και-ώ-ματα στήν παι-δεία, τήν θρη-σκευ-τική ἐ-λευ-θε-ρία, τήν ἰ-σό-τητα, θά συ-νε-χί-σουν νά ὑ-πο-σκά-πτον-ται.

Μαζί ὀ-φεί-λουμε νά κι-νη-το-ποι-ή-σουμε τούς βρά-χους, τά τείχη καί τήν ἀ-δι-αλ-λα-ξία τῶν ἰ-σχυ-ρῶν τῆς γῆς. Ἀρκετά πιά μέ τά ὄ-μορφα λό-για. Οἱ συ-νάν-θρω-ποί μας στό Ἀφ-γα-νι-στάν δέν μπο-ροῦν νά ἀν-τέ-ξουν αὐ-τές τίς δο-κι-μα-σίες. Θά ἀ-ναγ-κα-σθοῦν νά φύ-γουν καί δυ-στυ-χῶς νά ἐρ-γα-λει-ο-ποι-η-θοῦν ἀπό Κράτη, ὅ-πως συ-στη-μα-τικά γίνεται ἀπό τήν γει-το-νική μας χώρα Τουρ-κία. Ἀναγκαζόμενοι νά βροῦν ἀ-σφα-λεῖς χώ-ρους, πιθανόν νά ὁ-δη-γη-θοῦν σέ συγ-κρού-σεις, πο-λι-τι-κές ἤ θρη-σκευ-τι-κές. Χρέος μας λοι-πόν ἀποτελεῖ νά στα-μα-τή-σουμε τήν με-τα-να-στευ-τική ροή ἐν τῇ γε-νέ-σει της. Τώρα! Δέν ὑ-πάρ-χει ἄλ-λος χρό-νος! Τό χρω-στᾶμε στά παι-διά μας καί στίς ἐ-περ-χό-με-νες γε-νεές. Ἄλ-λω-στε, τό προ-σφυ-γικό εἶ-ναι πε-ρί-πλοκο ζή-τημα. Πέ-ραν τῶν οἰ-κο-νο-μι-κῶν, κοι-νω-νι-κῶν καί πο-λι-τι-κῶν ἀ-νι-σο-τή-των, ἐ-νέ-χει ἐ-πί-σης ὀν-το-λο-γι-κές προ-ε-κτά-σεις. Ἀ-πορ-ρέει ἀπό τήν ἀ-νι-σό-τητα πού βι-ώ-νε-ται, ὅ-ταν τό ἀ-νό-μοιο δέν βρί-σκε-ται ἐν-τός σχέ-σεως. Καί αὐτό, ὡς χριστιανούς καί θεολόγους, μᾶς ἀπασχολεῖ ἰδιαιτέρως.

Σᾶς ὑποδεχόμεθα σέ μία ἐ-ξί-σου κρί-σιμη στι-γμή γιά ὁλό-κληρη τήν οἰ-κου-μένη καί γιά τό μέλ-λον τῶν παι-διῶν μας. Ἡ πρό-σφατη συμ-φω-νία γι-ά- τήν μεί-ωση τῶν ρί-πων τοῦ ἄν-θρακα στήν Γλα-σκώβη ἀ-πο-γο-ή-τευσε τό με-γα-λύ-τερο

μέ-ρος τῶν ἀν-θρώ-πων. Στό πε-ρι-βάλ-λον ὅ-μως δέν χω-ροῦν συμ-βι-βα-σμοί. Τό με-γάλο αὐτό δῶρο τοῦ Θεοῦ ἀ-πει-λεῖ-ται καί ἄν δέν ἀ-να-λά-βουμε τολ-μη-ρές πρω-το-βου-λίες, τό ζο-φερό μέλ-λον εἶ-ναι μπρο-στά μας.

Σᾶς καλῶ νά κα-τα-δι-κά-σουμε μαζί τήν μυ-ω-πική αὐτή πο-λι-τική τῶν ἡ-γε-τῶν-κρα-τῶν, ἰ-σχυ-ρῶν στήν πα-ρα-γωγή ἐνέρ-γειας. Δέν ἀρ-κεῖ νά προ-βάλ-λε-ται μό-νον ὁ πλοῦ-τος, τό κέρ-δος καί οἱ εὔ-κο-λες λύ-σεις. Δέν ἀρ-κεῖ νά χρη-σι-μο-ποι-οῦμε ρηχά ἐ-πι-χει-ρή-ματα γιά δῆ-θεν ἀ-παι-τού-μενο χρόνο προ-σαρ-μο-γῆς. Τό ὀ-φεί-λουμε στά παι-διά μας. Μοι-ρα-ζό-μα-στε, ἄλ-λω-στε, τά ἴ-δια σχε-δόν ἡ-λι-κι-ακά χρό-νια καί γνω-ρί-ζουμε πολύ καλά τήν ἀ-γω-νία γιά τό αὔ-ριο. Ζοῦμε καί ζή-σαμε τήν ζωή μας, ἔ-χον-τας ἀ-πο-λαύ-σει τίς ὀ-μορ-φιές τοῦ Θεοῦ στήν φύση καί στό πε-ρι-βάλ-λον. Τί γί-νε-ται ὅ-μως μέ τίς νεώτερες γενεές;

Εἶ-μαι βέ-βαιος πώς κρούω σέ ἀ-νοικ-τές θύ-ρες καί γι’ αὐτό σᾶς πα-ρα-καλῶ νά ἀ-να-λά-βουμε ἀπό κοι-νοῦ δρά-σεις πρός αὐτή τήν κα-τεύ-θυνση. Ἡ Ἐκ-κλη-σία τῶν Ἀθηνῶν καί ὅ-λες της οἱ δο-μές θά εἶ-ναι στήν δι-ά-θεσή μας.

Σᾶς ὑποδεχόμεθα, ἀκόμη, σέ μία χρο-νική συγ-κυ-ρία πού φαί-νε-ται ὅτι τά γε-γο-νότα ἔ-χουν ξε-πε-ρά-σει τούς χρι-στι-α-νούς Ἡ-γέ-τες. Ὁ σύγ-χρο-νος πο-λι-τι-σμός με-τα-κι-νή-θηκε ἀπό τό νό-ημα πού πα-ρα-δο-σι-ακά ἔ-δινε ἡ θρη-σκεία. Στη-ρί-ζε-ται πλέον στό νό-ημα πού πα-ρά-γει μιά νέα, κατ’ οὐ-σία, θρη-σκευ-τι-κό-τητα: ἡ ψη-φι-ακή τε-χνο-λο-γία. Ἡ κα-τάρ-γηση τῶν ὁρίων τοῦ χώ-ρου καί τοῦ χρό-νου, δη-μι-ουρ-γοῦν τήν ψευ-δαί-σθηση ὅτι ὁ ἄν-θρω-πος δέν ἔ-χει οὔτε ὅ-ρια οὔτε πε-ρι-ο-ρι-σμούς. Ὅτι ἔ-χει κα-τα-κτή-σει ἐπί γῆς τήν ἀ-θα-να-σία, πού ἐμεῖς με-τα-θέ-τουμε στά Ἔ-σχατα. Εἶ-ναι σχε-δόν μα-γε-μέ-νος ἀπό τήν δι-ευ-κό-λυνση καί τίς δυνατότητες πού τοῦ πα-ρέ-χει ἡ ψη-φι-ακή ἀ-νά-πτυξη, ὥ-στε νά μή συ-νει-δη-το-ποιεῖ τήν ἀ-νε-λευ-θε-ρία μέ τήν ὁποία, ἐν τέλει, τόν ὑπονομεύει. Γι’ αὐτό, ὅλο καί πε-ρισ-σό-τερο ἀ-να-μέ-νει μέ ἀ-νυ-πο-μο-νη-σία σχηματίζοντας ἀτελείωτες σειρές, τήν ἐ-πό-μενη θαυ-μα-τουρ-γική ἐ-φαρ-μογή της. Φαίνεται, δυστυχῶς, ὅτι ἡ ἀ-πο-μά-γευση τοῦ κό-σμου, πού εὐ-αγ-γε-λί-σθηκε ὁ Δι-α-φω-τι-σμός, ἀπο-δει-κνύ-ε-ται μιά πλάνη.

Σᾶς ὑποδεχόμεθα, ἐπί πλέον, σέ μία ἰ-δι-αι-τέ-ρως ἱ-στο-ρική συγ-κυ-ρία γιά τήν Πα-τρίδα μας. Δι-α-κό-σια (200) ἔτη πα-ρῆλ-θαν ἀπό τῆς ἐ-θνικῆς μας πα-λιγ-γε-νε-σίας. Ἀπό τούς ἀ-γῶ-νες καί τίς θυ-σίες τῶν ἡ-ρώων μας ἀ-πέ-ναντι στό σκο-τάδι πού ἤ-θελε νά ἐ-πι-βά-λει τότε ὁ ὀ-θω-μα-νι-κός ζυ-γός. Νί-κησε ὅ-μως τό φῶς, ἐ-πι-κρά-τησε ἡ πί-στη, ἐ-δραι-ώ-θη-καν οἱ θυ-σίες καί ἀ-να-δεί-χθηκε ἐκ νέου τό λί-κνο τῆς δη-μο-κρα-τίας.

Ἡ Ὑ-με-τέρα Ἁ-γι-ό-της, ὡς ὁ σε-μνός καί ταὐ-το-χρό-νως δυ-να-μι-κός Ἡ-γέ-της τῆς Ρω-μαι-ο-κα-θο-λι-κῆς Ἐκ-κλη-σίας, θε-ω-ροῦμε ὅτι κατά τήν ἱ-στο-ρική αὐτή

συγ-κυ-ρία δι-α-θέ-τετε τό θάρ-ρος καί τήν εἰ-λι-κρί-νεια νά ἐ-ξε-τά-σετε τίς ἀ-στο-χίες καί τίς πα-ρα-λεί-ψεις πα-τέ-ρων Σας, οἱ ὁ-ποῖοι δέν ἔ-στερ-ξαν στόν Ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μας γιά ἐ-λευ-θε-ρία. Δέν εἶ-ναι πρό-θε-σίς μου νά Σᾶς φέρω σέ δύ-σκολη θέση. Θε-ωρῶ ὅ-μως ὅτι με-ταξύ ὅ-σων θέ-λουν νά ὀ-νο-μά-ζον-ται καί νά εἶ-ναι ἐν Χρι-στῷ ἀ-δελ-φοί, ἡ κα-λύ-τερη γλῶσσα εἶ-ναι καί πα-ρα-μέ-νει ἡ εἰ-λι-κρί-νεια. Μα-κρυά καί πέρα ἀπό μᾶς ἡ κα-κῶς ἐν-νού-μενη δι-πλω-μα-τία καί οἱ δι-πλω-μα-τι-κές δι-ερ-γα-σίες.

Προ-σω-πικά, τρέφω με-γάλη ἐ-κτί-μηση καί ἀ-γάπη στό πρό-σωπό σας. Ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐκ-κλη-σι-α-στι-κῆς σας πο-ρείας διακονεῖτε τόν ἄνθρωπο μι-μού-με-νος τόν Κύ-ριό μας, ὁ ὁποῖος: «*οὐκ ἦλ-θε δι-α-κο-νη-θῆ-ναι ἀλλά δι-α-κο-νῆ-σαι*» (Μαρκ. ι΄, 45).

Γεν-νη-θή-κατε, με-γα-λώ-σατε καί δι-α-κο-νή-σατε σέ μιά χώρα πού γνώ-ρισε σκλη-ρές πε-ρι-πέ-τειες καί με-γά-λες ἀ-νι-σό-τη-τες, οἰ-κο-νο-μι-κές, τα-ξι-κές καί φυ-λε-τι-κές. Ἐ-πι-λέ-ξατε, ὄχι τυ-χαῖα, νά λά-βετε τό ὄ-νομα τοῦ ἁ-γίου τῆς Ὑ-με-τέ-ρας Ἐκ-κλη-σίας Φραγ-κί-σκου τῆς Ἀ-σί-ζης, γιά τόν ὁ-ποῖον προ-σφυῶς ἔ-χετε πεῖ ὅτι *«ἔ-φερε στόν Χρι-στι-α-νι-σμό μιά ἰ-δέα φτώ-χειας ἐ-νάν-τια στήν πο-λυ-τέ-λεια, τήν ὑ-πε-ρη-φά-νεια, τή μα-ται-ο-δο-ξία τῶν πο-λι-τι-κῶν καί ἐκ-κλη-σι-α-στι-κῶν δυ-νά-μεων τῆς ἐ-πο-χῆς**[1]**»*.

Γι’ αὐτό καί ἔχω τήν βε-βαι-ό-τητα ὅτι ὡς ὁ ρηξικέλευθος Προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας γνω-ρί-ζετε πώς νά ἀ-πο-τι-νά-ξετε τά βάρη τοῦ πα-ρελ-θόν-τος, καί ἰ-δίως ὅσα ἀ-φο-ροῦν στά γε-γο-νότα τῆς Ἑλ-λη-νι-κῆς Ἐ-θνε-γερ-σίας, πού δυ-στυ-χῶς ἔ-χουν πλη-γώ-σει τό πλή-ρωμα τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας. Ὀ-φεί-λουμε στό αἷμα αὐ-τῶν τῶν ἡ-ρώων καί τῶν μαρ-τύ-ρων τῆς Ἑλ-λη-νι-κῆς Ἐ-πα-να-στά-σεως τήν ἀ-πο-κα-τά-στασή τους ἀπό Σᾶς μέσα στό ἱ-στο-ρικό γί-γνε-σθαι. Ἐμ-πι-στεύ-ο-μαι ἀ-πο-λύτως τήν κρίση, τό πνευ-μα-τικό με-γα-λεῖο καί τήν με-γάλη ἐκ-κλη-σι-α-στική σας ἐμ-πει-ρία.

Σᾶς ὑποδεχόμεθα, τέλος, Ἁγιώτατε, ἀναγνωρίζοντας στό πρό-σωπό σας ἕ-να ἱ-κανό καί τα-πεινό ἐρ-γάτη τοῦ μη-νύ-μα-τος τοῦ Εὐ-αγ-γε-λίου γιά τήν ἑνότητά μας στήν κοινή πίστη ἐν Χριστῷ. Ἡ κοινή πο-ρεία τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς μετά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατά τήν πρώτη χι-λι-ε-τία τοῦ Χρι-στι-α-νι-σμοῦ ἔ-χει νά μᾶς δι-δά-ξει πολλά. Ἐπί πλέον, ἡ δέ-σμευση ἡ-μῶν τῶν Ὀρ-θο-δό-ξων κατά τήν Ἁ-γία καί Με-γάλη Σύ-νοδο τῆς Κρή-της τό 2016, ὑπό τήν κα-θο-δή-γηση τῆς Μη-τρός Ἐκ-κλη-σίας τῆς Κων-σταν-τι-νου-πό-λεως, γιά τήν συ-νέ-χιση τοῦ θε-ο-λο-γι-κοῦ δι-α-λό-γου ἀ-πο-τε-λεῖ συ-στα-τικό στοι-χεῖο τῆς ἀ-πο-στο-λῆς μας. Ὀ-φεί-λουμε τήν ἐ-ξα-κο-λού-θηση τοῦ δι-α-λό-γου ἐν ἀ-λη-θείᾳ καί ἀ-γάπῃ, χω-ρίς συμ-βι-βα-σμούς καί μι-σαλ-λο-δο-ξίες *«ἵνα μή ἐγ-κο-πήν τινα δῶ-μεν τῷ εὐ-αγ-γε-λίῳ τοῦ Χρι-στοῦ»* (Α΄ Κορ. Θ΄, 12), ἔ-χον-τες ἀσφαλῶς τήν βε-βαι-ό-τητα

ὅτι δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά ἀφήνουμε διῃρημένο τόν ἄρ-ρα-φο χι-τῶ-να τοῦ Κυρίου, ἀ-φοῦ, ὅ-πως λέ-γει ὁ Ἀ-πό-στο-λος Παῦ-λος, «οὐ με-μέ-ρι-σται ὁ Χρι-στός» (Α΄ Κορ. α΄, 13).

Ἁγιώτατε,

Κατακλείοντας τίς παροῦσες ταπεινές σκέψεις μας, μέ ἀφορμή τήν ἔλευσή Σας κοντά μας, εὐ-χόμεθα ὁ-λο-ψύχως ὁ Πα-νά-γα-θος καί Δω-ρε-ο-δό-της Θεός νά Σᾶς χα-ρί-ζει ὑ-γεία ἀκλό-νητη, νά Σᾶς φω-τί-ζει στό με-γάλο ἔργο πού ἔ-χετε ἀ-να-λά-βει γιά τήν δι-α-κο-νία τῶν ἀν-θρώ-πων καί τήν ἑ-νό-τητα τῶν χρι-στι-α-νῶν καί νά Σᾶς ἐ-νι-σχύει στήν πο-ρεία σας, γιά τήν ἐ-πί-τευξη ὅ-λων τῶν ἀ-νω-τέρω.

Κα-λῶς ὁ-ρί-σατε!

[1] Brian Bethune, “Pope Francis: How the first New World pontiff could save the church”, Maclean’s, 26.3.2013.